

مروری بر ۷۰ سال منظرنگاری ایران

دورنما از نمای نزدیک

که پایین بروید بهترین آثار این مجموعه را خواهید دید. روبروی تان اثر سه لتی از زنده یاد «عباس کیارستمی» خودنمایی می‌کند. اثری عکاسی از او که روی بوم چاپ شده است. دیواری خاکستری که سایه درختان روی آن افتاده فضای باریک که از پس آن درخت اناری پیداست. نگاه ویژه و سرشار از شاعرانگی او بر این اثر نیز مانند دیگر آثارش موج می‌زند. اما کنار این تابلو دو تابلو از زنده یاد «لاوود امدادیان» چشم‌ها را به سمت خود می‌کشد. درخت‌های عظیم و با رنگ‌های تند و ضربه قلم‌مومایی که این حجم‌های غول‌پیکر را وهم‌آلود کرده‌اند. در این سالن آثار دیگر هنرمندان نظیر «هرتزی اندی، علی ذاکری، احمد وکیلی، یعقوب عامه بیچ، محمدرضا فیروززای، رضوان صادق زاده، ساغر بزشکیان، نمیلا امیرابراهیمی» و غیره به همراه یک اثر چیدمان از «احمد نادعلیان» قابل مشاهده است.

طبقه بالا نیز مجموعه‌ای از آثار «محمد خلیلی، رضا لوائی، شستیا ذاکر عاملی، مهرداد محب‌علی، حامد صحیحی، رضاد خسانی» و دیگر نقاشان ارائه شده است. پنجره بزرگ این سالن رو به فضای سبز فرهنگسرا و نور فراوانی که به محیط بسزراگ آن جاده می‌کند، دیدن نقاشی‌های روی دیوار را لذت‌بخش‌تر کرده است. یک سالن کوچک در پایین‌ترین طبقه گالری هم وجود دارد که آثار «کوروش شیشه‌گران» و چند نفر دیگر را در خود جای داده است.

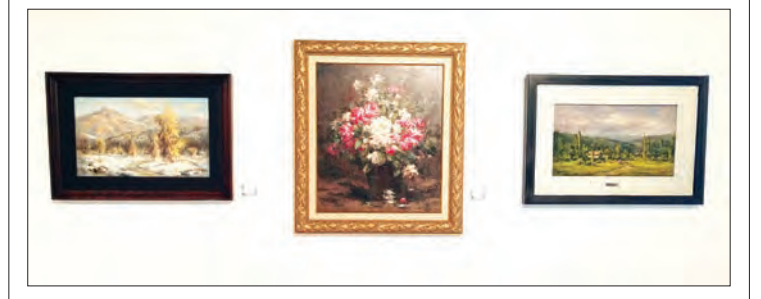
نقاشی‌های علاوه بر تابلوهایی نقاشی‌های آثاری از دو هنرمند عکاس از جمله عباس کیارستمی که گفته شد، ۹ اثر ویدئو و تعدادی طراحی به نمایش گذاشته شده است. این نمایشگاه تا ۱۶ آبان در فرهنگسرای نیاوران برپا خواهد بود.

مرور کاربردی‌های دیگری به خود گرفت. در واقع الان شما وقتی وارد خانه هنرمندان می‌شوید، بیشتر شبیه به پاساژ است تا یک مرکز فرهنگی. در نتیجه گالری‌هایی که در آن فضا هستند، تبدیل به چیزی شده‌اند که شما نمی‌توانید به عنوان فضای حرفه‌ای و درجه یک از آن نام ببرید. در حالی که عقیده من این است که اگر انجمن نقاشان نمایشگاهی برگزار می‌کند، این نمایشگاه باید از تمام گالری‌ها که در واقع با هزینه‌های خصوصی اداره می‌شوند، با کیفیت‌تر باشد. چون عده‌ای متخصص در مدیریت آن هستند و این باید الگویی برای گالری‌ها باشد و چه بسیار برای مرکز فرهنگی دیگر. در حال حاضر این فضا برای یک نمایش حرفه‌ای تنها مفید نیست که آسپوزننده است. اما چون از ابتدا فرض بر این بود که خانه هنرمندان برای انجمن‌هاست، هر سال چهار وقت نمایشگاه به انجمن داده می‌شود و هر بار انجمن سعی در برپایی یک نمایشگاه عالی در آن جا دارد. ولی هر قدر هم که زحمت کشیده شود، یکی از اشکالاتش در هنرمندان هم‌نسل مان در نظر گرفته شده‌اند. از پله‌ها

علی‌اکبر صنعتی»، سپس هنرمندانی از نخستین نسل مدرنیست‌ها تا دوره اوج مدرنیسم، از «محمود جوانی‌پور و احمد اسفندیاری تا بهجت صدر، مارکو گریگوریان، ابوالقاسم سعیدی و کوروش شیشه‌گران» و... مهمترین بخش نمایشگاه نیز آثار آخرین نسل هنرمندان است که تغییر نگاه‌شان به موضوعی واحد را عیان می‌کند و درک آن را برای مخاطب میسر می‌سازد. هر چند در بین هنرمندان امروزی نقاشان بنامی خالی است اما مجموعه حاضر تلاش کرده طیف گسترده‌ای از سبک‌ها و نگاه‌ها را در خود جای دهد. در این باره کیویتور نمایشگاه، خانم «زینت‌شرف جهان» می‌گوید: «چند نفر از هنرمندان بودند که ما علاقه‌مند بودیم در این نمایشگاه حضور داشته باشند، اما به دلایلی نتوانستیم از حضورشان بهره‌مند شویم. یکی از آنها خانم «ایران درودی» هستند که بیشتر از هر هنرمند دیگری در عمرشان روی دور نما تاکید داشته و نورنمای خاص خودشان را می‌کشیدند که واقعی هم نبوده. ایشان شاید به دلیل کهولت سن یا بیماری در مشارکت خیلی قیراق نبودند. دیگری آقای

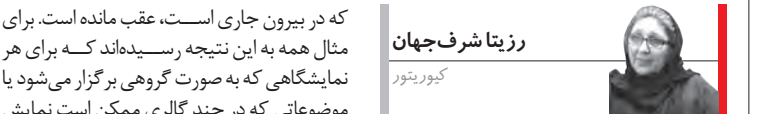
نمایشگاهی با هدف حمایت از کودکان کم‌بضاعت

«دربوش زاهدی» ۵۲ ساله که در رشته مهندسی پتروشیمی دانشگاه صنعتی اصفهان تحصیل کرده، هنرمندی ساکن تهران است که تنها فعالیت هنری زندگی خود را نقاشی با رنگ و روغن می‌داند. او نمایشگاهی در قیروس، سستگاپور، انگلیس و... برگزار کرده است. در این نمایشگاه تابلوهایی «زاهدی» مناظری از طبیعت و آثار تاریخی ایران بودند که در سبک امپرسیونیسم اجرا شده بود. جدا از آن، نقاشی متوسط آثار، ارزشمندی این نمایشگاه به دلیل خیریه بودن آن است.

منظرنگاری یکی از آثار مهم در نقاشی

سوزه طبیعت یا منظرنگاری به هر حال یکی از ژانرهای اصلی در نقاشی است. حداقل در مفهوم کلاسیک، منظرنگاری یکی از شاخه‌های مهم است. در همین مورد با خانم دکتر «عشرت عرفانیان» تماس‌ها گرفته و گفت‌وگوهایی داشتیم. آن هم به دلیل نمایشگاهی که خودشان در گالری «طراحت آزاد» داشتند و تزی که روی آن کار می‌کردند. بسا او بر مبنای مسأله Landscape چیزی که امروز جایگزین landscape شده، گفت‌وگویی داشتیم و قرار بر این شد بر مبنای همان تزی و با موافقت خودشان کار را جلو ببریم. هدف این است که در صدساله اخیر - که البته قدیمی‌ترین اثر مربوط به ۷۰ سال پیش است - چه تحولی در این ژانر به وجود آمده و الان ما با منظر به عنوان چیزی که در ۱۰۰ سال پیش مواجه بودیم - موضوع کار هنرمندان بوده است، مواجه نیستیم. دورنماهایی داریم همه دستکاری شده و تغییر شکل یافته که می‌توانیم بگویم بیشتر محیط پیرامون ما هستند. برای خود من به عنوان کیویتور این نمایشگاه این سوزه طبیعت یا منظرنگاری به هر حال یکی از ژانرهای اصلی در نقاشی است. حداقل در مفهوم کلاسیک، منظرنگاری یکی از شاخه‌های مهم است. در همین مورد با خانم دکتر «عشرت عرفانیان» تماس‌ها گرفته و گفت‌وگوهایی داشتیم. آن هم به دلیل نمایشگاهی که خودشان در گالری «طراحت آزاد» داشتند و تزی که روی آن کار می‌کردند. بسا او بر مبنای مسأله Landscape چیزی که امروز جایگزین landscape شده، گفت‌وگویی داشتیم و قرار بر این شد بر مبنای همان تزی و با موافقت خودشان کار را جلو ببریم. هدف این است که در صدساله اخیر - که البته قدیمی‌ترین اثر مربوط به ۷۰ سال پیش است - چه تحولی در این ژانر به وجود آمده و الان ما با منظر به عنوان چیزی که در ۱۰۰ سال پیش مواجه بودیم - موضوع کار هنرمندان بوده است، مواجه نیستیم. دورنماهایی داریم همه دستکاری شده و تغییر شکل یافته که می‌توانیم بگویم بیشتر محیط پیرامون ما هستند. برای خود من به عنوان کیویتور این نمایشگاه این سوزه طبیعت یا منظرنگاری به هر حال یکی از ژانرهای اصلی در نقاشی است. حداقل در مفهوم کلاسیک، منظرنگاری یکی از شاخه‌های مهم است. در همین مورد با خانم دکتر «عشرت عرفانیان» تماس‌ها گرفته و گفت‌وگوهایی داشتیم. آن هم به دلیل نمایشگاهی که خودشان در گالری «طراحت آزاد» داشتند و تزی که روی آن کار می‌کردند. بسا او بر مبنای مسأله Landscape چیزی که امروز جایگزین landscape شده، گفت‌وگویی داشتیم و قرار بر این شد بر مبنای همان تزی و با موافقت خودشان کار را جلو ببریم. هدف این است که در صدساله اخیر - که البته قدیمی‌ترین اثر مربوط به ۷۰ سال پیش است - چه تحولی در این ژانر به وجود آمده و الان ما با منظر به عنوان چیزی که در ۱۰۰ سال پیش مواجه بودیم - موضوع کار هنرمندان بوده است، مواجه نیستیم. دورنماهایی داریم همه دستکاری شده و تغییر شکل یافته که می‌توانیم بگویم بیشتر محیط پیرامون ما هستند. برای خود من به عنوان کیویتور این نمایشگاه این سوزه طبیعت یا منظرنگاری به هر حال یکی از ژانرهای اصلی در نقاشی است. حداقل در مفهوم کلاسیک، منظرنگاری یکی از شاخه‌های مهم است. در همین مورد با خانم دکتر «عشرت عرفانیان» تماس‌ها گرفته و گفت‌وگوهایی داشتیم. آن هم به دلیل نمایشگاهی که خودشان در گالری «طراحت آزاد» داشتند و تزی که روی آن کار می‌کردند. بسا او بر مبنای مسأله Landscape چیزی که امروز جایگزین landscape شده، گفت‌وگویی داشتیم و قرار بر این شد بر مبنای همان تزی و با موافقت خودشان کار را جلو ببریم. هدف این است که در صدساله اخیر - که البته قدیمی‌ترین اثر مربوط به ۷۰ سال پیش است - چه تحولی در این ژانر به وجود آمده و الان ما با منظر به عنوان چیزی که در ۱۰۰ سال پیش مواجه بودیم - موضوع کار هنرمندان بوده است، مواجه نیستیم. دورنماهایی داریم همه دستکاری شده و تغییر شکل یافته که می‌توانیم بگویم بیشتر محیط پیرامون ما هستند. برای خود من به عنوان کیویتور این نمایشگاه این

رزینا شرف‌جهان کیویتور

این نمایشگاه توسط انجمن نقاشان که در واقع یکی از وظایفش برپایی این گونه رویدادها و یکی از کارگاه‌ها و کمیته‌های، کمیته نمایشگاه‌هاست، برگزار شده است. در ۲۰ سالگی انجمن سابقه کار و فعالیت دارد. هر سال نمایشگاهی برپا شده و با چالش‌هایی در هر نمایشگاه مواجه بوده است. من به دلیل ۹ سالگی که مسئول کمیته نمایشگاه‌ها بودم از نزدیک با مشکلات موجود آشنا هستم. در این ۲۰ سال هم در واقع فضای خارج از انجمن یعنی فضای آزاد گالری‌ها و جریانی که بیرون از انجمن اتفاق می‌افتد، تغییرات زیادی کرده است. ما شاهد افتتاح گالری‌های بیشتر بودیم. حتی به تازگی با ایجاد فاندیشن‌های هنری معیارها متفاوت شده و با وجود فضاهای بزرگتر و شاید اجراهای حرفه‌ای‌تر، احساس می‌شد انجمن نقاشان از این جریان واقعی

مکاشفات یک نقاش بر دیوارهای «ایران شهر»

روز جمعه ۱۴ مهر گالری «ایران شهر» در خیابان ویلا، کوچه سیندا افتتاحیه شلوغی را گذراند. هنرمندان و اساتید حوزه‌های مختلف هنری همراه با علاقه‌مندان هنرهای تجسمی برای دیدن نمایشگاه نقاشی‌های «صرت‌الله مسلمیان» به این گالری آمده بودند. آنها می‌توانستند علاوه بر دیدن ۱۳ تابلوی او، در مراسم رونمایی از کتاب نسخه‌ای از آثارش نیز شرکت کنند. «مسلمیان» به دلیل سابقه طولانی در این حوزه به اندازه کافی شناخته شده است اما خواندن داستان کوتاهی از زندگی او خالی از لطف نیست. مردی که ۶۶ ساله است و در دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران نقاشی خوانده است. چندین نمایشگاه گروهی و انفرادی از آثار او برگزار شده و تدریس نقاشی هم که همیشه در فهرست فعالیت‌هایش بوده است. لازم نیست بگویم که مثل خیلی از نقاشان بزرگ امروزی، او هم از کودکی شیفته نقاشی بوده است. هر کدامشان به طریقی چرخه‌ای این حس جدایی‌ناپذیر شده‌اند. در کتابی که پیرامون گفت‌وگوها و در سال ۱۳۸۷ منتشر شده بود، خودش این‌طور گفته است: «باید می‌آید که پدر من برای گذاشتن لایه‌های درون کفش، روزنامه باطله می‌خرید. آنها را روی هم می‌گذاشت و با سیریشم می‌چسباند و به صورت مقوادر می‌آورد. خیلی از آن نشریات و مجلات

به گذشته و نگارگری ایرانی. تا امروز که در گالری «ایران شهر» آخرین آثارش را به نمایش گذاشته، طی این سال‌ها دست از تجربه کردن برنداشته است. آثارش در این نمایشگاه مانند نقاشی‌های دیگری که او دیده‌ایم، سرشار از دغدغه‌های اجتماعی

خارجی بودند و بعضی از آن مجلات تصویری، دارای تصاویری زنده و گویا که برای من جذابیت خاصی داشتند»... «همی دایم به چه مناسبت و چه کسی برای من یک جمیع رنگ خریدم بود، ولی می‌دانم که از گرفتنش خیلی خوشحال شدم. شکل آن جمیع و رنگ اجری آن هنوز در خاطر من زنده است. با رنگ‌هایش برای خودم تصویری خلق می‌کردم. هنوز وقتی یادش می‌آیدم خیلی هیجان‌انگیز است.» کودکی و نوجوانی‌اش توأم با کار گذشت و وقت کنکور که شد برخلاف میل خانواده نقاشی را انتخاب کرد و وارد دانشگاه تهران شد. ورودش به دانشگاه او را یادگیری نقاشی به‌طور تخصصی و نسبتاً حرفه‌ای جدی‌تر کرد. اما این اتفاق همزمان با تحولات و بحران‌های دهه ۵۰ بود. او نقاشی و مطالعه می‌کرد. شاید همین مطالعات بود که او را بیشتر درگیر جامعه و عامه مردم کرده بود و همین موضوعات را در نقاشی‌هایش می‌آورد. «روز‌های زیادی به جنوب‌شهر می‌رفتم و در بیخونه‌ها و قهوه‌خانه‌ها از کارگران و مردم محروم اجتماع طراحی می‌کردم. پس از آن مفهوم مهاجرت نیز برای او موضوع کار شد. همین‌طور نقاشی را ادامه می‌داد. بعضی سال‌ها کمتر و گاهی بیشتر، چیزی که تقریباً در تمام آثار او پیداست و می‌توان گفت ویژگی آثار او است، توجهش به پیرامون، اجتماع و زندگی است. اتفاقات

و پیچیدگی بیان تصویری و ابداعیات ساختاری و فنی، جایگاهی ویژه در نقاشی معاصر ایران دارد. «صرت‌الله مسلمیان» بیش از هر چیز به کشف و گسترش امکانات رسانه نقاشی اهتمام داشته شده‌اند که از پس آنها تصاویری می‌بینیم. مثلاً مردی نشسته روی صندلی و گل‌دانی روی میز کنارش گذاشته. شاید دارد به زنی فکر می‌کند که عکسش پشت همان کاغذ پاره است. او با توانایی تکنیکی بالا، شناخت رنگ، درک هوشمندانه‌اش از موقعیت زندگی انسان و استفاده از فرم‌های نمادین، نقاشی‌هایی را خلق کرده که برای فهمیدن‌شان نیاز به تفکر و تعمق است. فرم‌هایی که گاهی در تابلوهایش تکرار هم شده‌اند اما در هر تابلو می‌توان رابطه‌ای نو می‌سازد. مطالعه می‌کند و روایتی نو ساخت. آنها را می‌توان با کمک ذهن دنبال کرد، کامل ساخت و در تفسیر روایت موقعیت به کار بست. در نقاشی‌هایش حتی شاعرانگی را می‌توان یافت، اما شعری که از دنیای فکری و ذهنی خاص هنرمند می‌آید و شاید با مفهوم عام شعر متفاوت باشد. «هلایا دارایی» در استیتمنتی برای نمایشگاه او نوشته است: «نمایشگاه حاضر مجموعه آثار هنرمندی است که چه از بابت نقد سیاسی و بازتاب صریح بحران‌های اجتماعی و چه در عرصه